

MOTRIL 86

MURIEL VILLANUEVA I PERARNAU

MOTRIL 86

Proa

PROA
Col·lecció A Tot Vent

Primera edició: octubre del 2013

© 2013 Muriel Villanueva i Perarnau

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions SLU, Proa

Pedro i Pons, 9-11

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-422-6

Dipòsit Legal: B-22.027-2013

Composició: Víctor Igual, SL

Impressió: Reinbook

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

A les meves mares i al meu pare

–Ja. I una altra cosa. T'estimo molt. Com a una filla, vaja, com el que sento que ets. Deixa't estar d'abandonaments perquè això no està passant. I ara surt d'aquí, Mar, perquè m'has fet enfadar. Molt.

–Doncs ja em diràs per què.

–Perquè em fa mal, hòstia, Mar, que no confiïs en mi després de vuit anys.

Vuit anys. De deu que en tinc.

0

Aquesta història podria haver començat de diverses maneres. Perquè aquesta història va succeir més d'un cop. O potser són històries diferents cuinades a partir dels mateixos ingredients. O sí: més aviat aquesta és la història de moltes històries juntes.

Això podria haver començat un diumenge a la tarda de l'abril de l'any vuitanta-set, hores abans de la sortida d'un autocar Granada-Barcelona. Elles tres estarien en un balcó de Torrenueva, poc més a l'est de la platja de Motril, davant la cua africana del mar mediterrani, assolellat en picat, enlluernador. Al seu davant, una tauleta blanca amb dos vermuts, vint-i-una olives i un trinaranjus de taronja. Elles dues, trenta-i-escaig, portarien biquinis i s'agafarien les mans sobre la taula evitant pensar que el dia acabaria en un moment o altre. La nena, d'onze anys, en calces, s'enfonsaria en una cadira plegable de ratlles taronges i blaves, amb el serrell ros pendolant davant dels ulls, de morros, acariciant-se la cicatriu de la galta esquerra.

–I a aquesta què li passa?

–Que no vull marxar.

–Doncs si que estem bé...

La nena pujaria un peu descalç a la cadira i es grataria les crostes del genoll amb les ungles mossegades. Les noies es mirarien, l'una aixecant la cella, l'altra mastegant una oliva:

–No sé.

–No?

–No ho veig.

–Segur?

–Què va, carinyo, que no pot quedar-se.

La nena aixecaria la barbeta i sacsejaria el serrell:

–Puc? Sí!, sí!, sí! Sisplau, sí! Per què no?

Ho haurien discutit. La nena no tindria colle la setmana que ve, la mare tindria molta feina a la seva botiga de Barcelona, i l'altra hauria d'anar a fer les classes a l'institut de Motril però s'ho podria combinar amb les dues amigues: la companya de pis valenciana i la veïna andalusa.

–Que sí, mujer –insistiria la veïna–, que nos apañamos entre las tres.

La nena hauria aixecat els braços i hauria exclamat:

–Sí!

La mare hauria agafat el bus sola i dilluns una nena s'hauria tornat a llevar un dia més a Torrenueva, al pis compartit de la xicota de la seva mare, a molts quilòmetres de Barcelona, de casa seva. Tindríem una

na disposada a tot i amb un somriure d'aquí a aquí i amb això no hi hauria cap conflicte. El primer punt de gir hauria de ser de caire negatiu i això no és el que tenim previst.

Això també podria haver començat un any més tard, un diumenge a la tarda de l'abril de l'any vuitanta-vuit, a l'Estació del Nord de Barcelona, davant les portes d'un autocar Barcelona-Granada. Elles dues portarien texans i samarreta i estarien abraçades i engolint sorollosament que una d'elles havia de pujar a l'autocar. La nena, de dotze anys, estaria amb l'esquena de la dessuadora repenjada a una paret, amb el serrell ros pendolant davant dels ulls, de morros, acariciant-se la cicatriu de la galta esquerra.

—I a aquesta què li passa?

—Que no vol que marxis, dona...

—I què vol que hi fem?

La nena doblegaria un genoll, repenjaria la sola de la bota a la paret i es menjaria les ungles passejant els ulls pel terra. Les mares es mirarien, l'una aixecant la cella, l'altra buscant el bitllet amb la mà ficada a la butxaca de la motxilla:

—Què fem?

—Té colle?

—Què va, carinyo, aquesta setmana no, per això fa aquesta cara.

La nena aixecaria la barbeta i sacsejaria el serrell, sense acostar-s'hi.

–Li treus un bitllet?

–Si no porta ni roba ni res.

Ho haurien discutit. Haurien recordat que l'autocar s'aturava sempre a sopar a una hora i escaig d'allà mateix, a prop de Tarragona; la mare i la nena podien passar per casa, fer una bossa ràpida, i enxampar-lo allà.

L'altra hauria agafat el bus sola, però la nena s'hi hauria pogut afegir una mica més tard, a l'estació de servei, i dilluns es podria haver trobat feliçment a Torrenueva, al pis compartit de la xicota de la seva mare, a molts quilòmetres de casa. Tindríem una escena nocturna de tensió en què el cotxe travessa la ciutat dues vegades amb un cronòmetre digital fent el compte enrere sobre la pantalla, mentre l'espectador, posant-hi de part seva, s'estiraria els cabells demanant-se si aquesta és la història d'un viatge de maduresa o la història d'una preadolescent que no va arribar a temps a enxampar el bus i va explotar en un atac de frustració descontrolada que va donar lloc a un trauma irreparable per, després d'una el·lipsi de, posem, vint anys, mostrar una dona adulta insuportable. Per descomptat, enxamparia l'autocar. I veuríem una nena una mica més grandeta i força més caparruda, però seguiríem tenint una nena disposada a tot i amb mig somriure i amb això tampoc no hi hauria cap conflicte. Novament el primer punt de gir

hauria de ser de caire negatiu i això no és el que tenim previst.

Ja ho sé, mama.

Ei, oi que ara t'ha sobtat que et digui mama? Els nostres no eren encara els temps de les mares lesbianes que proposen als fills que a mi digue'm mama i a ella digue-li mami. No, no. Vosaltres vau haver d'agafar-vos a l'onada moderna d'a mi digue'm pel meu nom i a ella pel seu, com feien també els heteros progress dels vuitanta, i això que a ells no els calia.

I perdona la digressió. Però el cas és que em rebel·lo i et dic mama, com jo voldré que em diguin els meus fills, i si no t'agrada posa-t'hi fulles. I a sobre a tu et dic mama, que té pes, i a ella, que és la biològica, ja veurem si li dic mami, que és una paraula tan tan fifi, en algun moment.

Bé. Que ja ho sé, mama. Que ja sé que això no va passar sempre a Motril. Però no em negaràs que el pis de Torrenueva, des del qual vèiem Motril però sobretot el mar, no va ser el millor de tots els que vas llogar en tots aquells anys. Ja sé que podria haver passat a Cuevas, a Guadix, a Vera... Ja ho sé. Totes tres creuàvem els dits cada setembre, el dia que havien d'assignar-te destinació. Sí, jo també. Jo també creuava els dits, encara que ho fes per dintre. Creuava els dits per dintre, i no es veia, però jo sabia que tu ens feies molta falta. A ella també, però a mi ni t'ho imagines. Esta-

va clar que et quedaven uns anys a Andalusia, però no fotem, que no era igual Almeria o Granada, que Sevilla o Huelva. Per la distància a casa nostra, dic. A casa nostra, sí, on hi havia un buit incolor i sord amb el teu nom escrit en guix.

Aquesta història només pot començar d'una manera:

—Que no! No hi penso anar!

És l'any vuitanta-sis. La Mar té deu anys.

DIA 1

És que no em pregunten mai res, pensa la Mar.

S'apaguen tots els llums del garatge automàticament. El maleter està replet de samsonites velles i marrons, amb milers de cremalleres i farcides a re-bentar. De braços plegats, la Mar mira la Paula, que prova de tancar la porta del maleter, que rebotava contra les maletes. La faldilla made in India de la Paula li arriba als turmells i li voleia amb els sotrac.

Ho han decidit sense consultar-me, no em pregunten mai res. La Mar ho pensa mentre arrossega els peus cap a la columna més propera, on hi ha un dels interruptors dels fluorescents. El pitja.

–Gràcieeee –diu la Paula.

La Mar ressegueix amb el dit totes les imperfeccions i els accidents de l'aresta de la columna. La franja vermella pintada sobre el blanc té ferides blanques. La Cèlia apareix saltant des de l'escala que connecta amb la porteria, escabellada, amb pantalons de xandall i una camisa mal cordada. Porta a la mà un radiocasset negre, gros, i una mica rovellat.

–On vas amb això, amor? –li demana la Paula.

–Això és meu. M'ho va deixar el pare. –La Mar

s'ha girat a reüllar-la sense treure el dit de la nafra de la columna.

–No us sembla una idea genial?

–No. I és meu. Me'l va deixar el pare abans de marxar perquè eduqués l'orella. Ho vas dir tu.

–No ho entenc. Ja tenim l'equip de música de l'Empar, al pis –recorda la Paula a la Cèlia donant cops a la porta del maletger amb el cul–. I a més, que quasi no cabem al cotxe.

–Ja, Paula, però és per al viatge.

–No té piles. –La Mar ja no la mira.

–Va, no sigueu avorrides. Et deixo unes cintes a la bossa, Paula.

La Cèlia remena els cabells rossos de la Mar, que gruny, i obre la porta del copilot per deixar-hi el radiocasset. Després de tancar la porta pica l'ullet a la Paula i s'afegeix a la croada de tancar el maletger amb les natges. La Mar se separa de la columna, s'acosta al cotxe i obre la porta del copilot. Guipa el radiocasset, als peus del seient. Tensa els llavis.

–Puc seure al davant?

La Paula mira la Cèlia, la Cèlia encongeix les espatlles i xiuxiueja:

–No sé, baby, és il·legal, no?

–Si li diem ara d'anar al darrere... Ja veus quina mala llet que porta.

–Hosti, però és que és una nena.

–Doncs digue-l'hi tu –repta la Cèlia a la Paula.

–Quina barra que tens, vida meva.

S'apaguen els llums. La Cèlia s'acosta a la columna. La Paula obre el maletger quan els llums s'encenen. Palplantada davant les maletes amb les mans a la cintura, pensa: Els coneixements matemàtics no m'estan servint de gaire. On és la meva visió geomètrica?

–Puc o no? –hi torna la nena.

La Cèlia calla. La Paula:

–Eh?

–Que si puc anar al davant o no.

–Doncs...

–És a dir, que no. –La Mar aparta el seient del copilot i es posa al del darrere. Aparta la bossa del dinar, les aigües, les rebeques, i hi deixa caure el cul. Plega els braços.

La Cèlia fica el cap per la porta oberta i pensa que, si li demana un petó a la filla, la filla hi posarà la galta però res més. Només diu:

–Adéu, Mar, que t'ho passis bé –amb un somriure.

La Mar no aixeca la vista de la seva samarreta de ratlles de coloraines. La Cèlia torna el seient del copilot al seu lloc i tanca la porta. Pel retrovisor, la Mar espia el petó de les dues dones rere el cotxe. És un petó molt curt, de perfil. Al mirall, la cabellera rossa de la Paula feta un manyoc sobre el clatell i el clatell moré de cabells molt curts de la Cèlia. Després la Paula acaricia fugaçment la galta de la Cèlia i entra al cotxe:

–Va, som-hi! –diu a la Mar.

La Cèlia mira com el cotxe surt de la plaça de pàrquing i enfila el corredor. La porta automàtica s'eleva

amb un grinyol, els llums del garatge s'apaguen, i l'R5 groc puja la rampa a contrallum.

No tenies ni els anys que tinc jo ara. Uns trenta-quatre, et calculo, quan vam començar aquell viatge.

Avui, quan t'he dit vull ser mare i no vull ser-ho sense haver escrit abans tot això sobre nosaltres, tu has baixat al traster del garatge i m'has trobat una capseta de plàstic amb una etiqueta, un adhesiu blanc. No és un adhesiu dels que tu tenies per organitzar-te el material didàctic de mates, les carpetes de l'institut. És un pedaç retallat amb les mans, robat a una etiqueta de les que hi havia dintre de les cintes verges vhs tdk per posar el nom de les pellis que gravàvem de la segona cadena de la tele. La mare va fer tota la col·lecció de Hitchcock i tota la de la Dietrich i jo tota la de Montgomery Clift perquè em recordava el pare: la mena d'home capaç de no cridar ni fer escarafalls quan la dona, de vint-i-quatre, li diu un bon matí de l'any setanta-vuit que se'n va a tentinejar per l'altra vorera. A l'adhesiu diu MOTRIL amb lletra de la mare. Està enganxat sobre la meitat vermella de la capsula. La meitat de sobre és translúcida i deixa endevinar que no en tenim ni un rodet, de records d'allà.

A dins, en una de les diapos, hi ha la cama d'algú assegut en un bloc de ciment, una cama que pendola i que voleia en horitzontal sobre un mar efervescent, recobert d'escuma blanca. El pantaló és blau marí i la

sabata és de punta rodona i pell marró, amb un cordill a joc.

Saps? Fa poc vaig dinar amb una amiga, mare de dos nens, i em va dir tens raó, tan bon punt penses a ser mare se't desperta tot. Entre altre coses, i sobretot, la teva infantesa. Tot retorna, va sentenciar.

–M'acompanyaràs a la perruqueria? –proposa la Paula, posant l'intermitent per agafar l'autopista.

–Què dius? –escup la Mar, sense aixecar la vista de la pàgina vint-i-tres del *Tria la teva aventura*, sobre la qual estampa una mà minúscula de goma verda enganxifosa.

–A Motril, alguna tarda d'aquesta setmana, que si m'acompanyaràs a tallar-me les puntes.

–No vull anar amb tu a cap perruqueria. –La Mar tiba del llarg braç de goma verda i la maneta, enganxada al paper, fa girar la pàgina.

–Per què?

–Perquè els teus perruquers sempre tenen ploma i perquè ens diuen que no podem amagar que som mare i filla.

–Doncs a mi això em fa molta gràcia, la veritat.

La Mar tanca el llibre i el deixa al seient. Visualitza un segon els perruquers barcelonins als quals la va portar la Paula abans de Nadal. Pensa: La Paula té nas i cabellera de princesa. S'adona que se li ha escapat un somriure i l'esborra tot d'una.

–Per què sóc rossa?

–Pel teu pare, suposo.

–Què passa? Que a la mare només li agradeu els rossos?

La Paula mira la Mar pel retrovisor:

–T’agrada la samarreta? Em va agradar així que vaig trobar-la. Et queda bé.

–Tu vas conèixer el meu pare?

–Per què ho preguntes?

–És igual.

–Però si ja ho saps, que no el vaig conèixer.

–Ja. Ja ho sé.

–I per què ho preguntes?

–Doncs... no sé. Per res.

–Et molesta el sol, Mar?

–Una mica. Als ulls.

–Tens calor?

–No, no, calor no. No obris la finestra.

–No?

–No. Jo no suo mai.

Vull ser mare.

Vull ser mare i no vull ser mare sense haver visitat de nou això que escric.

I això no pot ser un bon text perquè no t’he perdonat. Perdonar: oblidar, tornar a començar, tornar a donar, donar quelcom de nou. Potser serà un bon text si esdevé el text mitjançant el qual arribo a perdo-

nar-te. Per haver-me abandonat. Tan tard. Molt més enllà del final d'aquella carretera i fins i tot molt pansida ja la meva adolescència. I per no defensar-me quan la teva dona, la meva mare de sang, llegia les meves rebequeries dels quinze com un atac cap a tu. I no. La meva adolescència va ser tan transparent com totes, renegant de la mare, que eres tu, perquè ella no exercia. En quin moment et vas arribar a creure que li havies robat res i que ella tenia dret a recuperar aquell calaix del vostre armari? Només creient que tot era cosa seva ella podria haver imaginat que jo descartés algú com tu. En quin moment vas decidir que tornar-li la nansa del meu calaixet era bo per a totes?

Aquest és el text mitjançant el qual arribo a entendre't més enllà d'ella, més enllà de la seva manera de mirar-te. Això. Això o desistir. Desistir: abandonar, passar pàgina, quedar-se sense gasolina, deixar enrere, tirar endavant per una comarcal. Sense que calgui fer net.

—Pots tancar la finestra, Paula?

—No tenies calor?

—No. He dit que no. Si jo no suo mai.

—L'apujo.

La Mar reprèn la lectura: *Si prefereixes quedar-te a la Terra, vés a la pàgina 57*. Esbufega. Tanca el llibre de cop i el torna a deixar al seient. Després agafa la rebecca verda de la Paula, en fa una bola, i s'estira amb el cap a sobre.

–Si has de posar els peus al seient, treu-te les sabates, Mar, sisplau.

Són unes victòria de color blau marí descordades. Se les treu donant cops amb les puntes contra els talons, fent-les rebotar contra l'esquena del seient de la Paula. No porta mitjons.

–Dormiràs una estona?

–Pot ser.

–Vols que canti?

Odio que canti, pensa. Canta com els àngels.

–No cal. Gràcies. –La Mar tanca els ulls i encongeix les cames, vestides de texà, cap al melic.

Al cap de set minuts les agulles del rellotge de polsera de la Paula marquen les onze del matí. El sol fa pampallugues sobre el Mediterrani i l'R5 solca el vent a cent quilòmetres per hora. Se sent la respiració profunda de la Mar.

Amb la mà dreta, la Paula obre la cremallera de la bossa lila que té al seient del copilot i remena a dins. En treu unes ulleres de sol grosses, d'imitació de carei, i se les posa. Després es gira fugaçment a fer una llambregada sobre la Mar.

–Què passa? –amolla la nena.

–Em pensava que dormies.

–No. No tinc son. –S'aixeca.

–Vols que fem un mos?

–No tinc gana.

–I comprem piles del radiocasset.

–Bé.

–Però et ve de gust que parem o no?

–Si vols parar, para. Per què m’ho preguntes?

Al cap d’uns quilòmetres s’aturen a l’àrea de servei en què la Mar i la Cèlia enxamparan el bus de la Paula d’aquí dos anys. La Paula aparca i surten del cotxe. La Mar porta les mans a les butxaques dels texans i du les victòria a retaló. El serrell ros li tapa els ulls. La Paula es treu les ulleres de sol, les guarda, i es corda la rebeca verda, arrugada, sobre la samarreta blanca de tirants. Porta mitges liles sota la faldilla i unes kíkcers marrons, que frenen sobre la grava. S’atura un moment i atura la nena per les espatlles. Prova de recollir el serrell de la Mar rere les orelles, però no hi arriba del tot.

–Que no. –La nena sacseja el cap.

–Que no què.

–Que no vull anar amb tu a cap perruqueria. M’agrada així.

Entren al bar. La Paula avança cap a la barra i la Mar la segueix.

–Un trina?

–Que no vull res.

–Per mi un cafè llarg amb sacarina, sisplau.

La Paula s’asseu en una banqueta folrada d’escai negre i es posa la bossa lila a la falda. Les kíkcers pengen en l’aire. La Mar s’aparta i se’n va a mirar expositors de clauers de verges, postals del Pont del Diable,

ulleres de sol i pel·lícules porno. Després, pel vidre, observa un nen que juga amb una pilota i una nena que baixa per un tobogan.

–Si vols sortir, fes-ho, eh?

–No, no.

La Paula s'entreté dolçament recordant una frase de la Cèlia: La Mar és de fer el cor fort. Això, i que la Mar deu estar pensant, pensa la Paula, que tu a mi no em manes, que no necessito el teu permís.

–Vols que surti amb tu?

La Mar es gira amb unes ulleres de sol de mirall que li van molt grans. La Paula les recorda: Sí, les he vist abans en un cartell de cinema... Són un model com de l'Stallone, de la pel·lícula *Cobra*. La Mar mira la Paula per sobre de les ulleres, fent-les lliscar nas avall amb l'índex:

–Que no, què va, que vull estar aquí dins.

La Paula es peta de riure:

–Estàs moníssima! Les comprem?

La Mar, molt seriosa, es treu les ulleres i les torna a l'expositor.

–Vaig a fer pipí.

Una diapositiva cremada. L'R5 groc sota un sol aclaparador, aparcat sobre la seva pròpia ombra, davant d'un camp erm, al costat d'un arbre sec amb branques que s'obren en branquetes que s'obren en branquillons, amb una samsonite molt grassa sobre la baca.

Al viatge que reescriu la samsonite cap al maleter, els arbres tenen fulles i els camps estan encatifats de verd.

–Com es diu? –demana la Mar.

–Com es diu qui? –La Paula, guipant la nena pel retrovisor.

–El teu amic.

–Miquel.

L'R5 avança per l'autopista a noranta-dos per hora.

–Què és això? –pregunta la nena.

–Això?

La Mar té el nas i les mans enganxades a l'interior de la finestra posterior esquerra.

–Això tan llarg, de terra, que va fins allà –assenyala.

–El delta de l'Ebre.

–Ah, vale. M'ho han explicat al col·le. Delta: extensió de terra que s'ha format a la desembocadura d'un riu per acumulació de sediments. Un nou i mig, vaig treure. –Amb un cop de canell fa volar la llarga goma enganxifosa i estampa la mà verda i menuda contra el vidre. –Al riu Nil n'hi ha un altre. Ho sabies?

–Sí. Vols que ens hi aturem?

–Es veu millor des del cotxe.

La Mar s'aparta del vidre i deixa caure l'esquena al respall. La mà i el braç de goma verda queden enganxats a la finestra.

–I és gai?

–El Miquel?

–Sí, el Miquel.

–No.

–No?

–No. Per què ho dius?

–Perquè tu i la Cèlia teniu molts amics gais.

–Doncs el Miquel no és gai.

–Ah.

–Decebuda?

–I de què el coneixes?

–Compartíem pis quan jo feia de profe a València.

–És valencià?

–Sí.

–I anaves al llit amb ell?

La Paula somriu fent petar la llengua:

–Per què preguntes això, Mar?

–Perquè tu dius que ets bisexual.

–I tu t'ho creus?

–El què, em crec?

–Que si et creus que sóc bisexual.

–Si tu ho dius, tu sabràs, no?

–Però la Cèlia no s'ho creu –engega la Paula, rient–.

Tu sí?

–El que passa és que la Cèlia et vol només per ella.

Has anat mai al llit amb el Miquel, o no?

–No. Me l'estimo molt. Molt. Però no.

–Guai.

–Guai?

–Sí. Millor. –La Mar s’agafa al seient de la conductora i es tira endavant, fent el seu cap visible rere l’espalla de la Paula:– I és dels que van despullats per casa o no?

–Dona, si hi som tu i jo, no, suposo.

La Mar torna l’esquena al respatllet i es gira cap a la finestra. La petita mà verda ha caigut al seient. La Paula remena dins la bossa:

–T’he comprat una cosa. La vols veure?

–No.

La Paula treu la mà de la bossa.

–És que tu em vas comprar un llibre d’educació sexual i hi surten molts penis, sí. Però, com que en lloc de tenir pare et tinc a tu, doncs no n’he vist mai cap. L’única nena de deu anys de tooooo Barcelona que deu viure encara sense haver vist mai un penis.

–Però si a Menorca te n’has afartat, a les platges nudistes, Mar, què dius?

–Ja, però de lluny.

–I?

–Que de lluny es veuen molt petits.

–I?

–Que jo sé que alguns són grossos.

–I què vols?! –donant un cop sec al volant–. Que li digui al Miquel: Miquel, ensenya-li el penis a la Mar, que el vegi de prop?! O què?!!

–No.

La Mar torna a contemplar el delta. Quan el delta desapareix del paisatge, es queda embadalida amb

una taca del vidre. No vull res, pensa, i no ho dic pel papa. La Mar es mossega una unglà.

–Perdona, Mar, perdona. És que em sap greu que no vulguis veure el que t’he comprat.

–Això és xantatge.

–Joder.

–Quan t’ho fa la Cèlia l’hi dius. Li dius que és xantatge. Xantatge emocional. O no?

–Collons.

–Va. Doncs ensenya-m’ho.

–No. Ara passo.

La Mar pensa: Doncs jo passo més. I es plega de braços.

Una diapositiva. A través d’un vidre brut, el retrovisor exterior esquerre, també brut, reflectint el perímetre del meu rostre de deu anys, un tros de mà i la cantonada de la rèflex. Al fons del reflex, desenfocat, un noi amb una granota blava de màniga curta fa els darrers retocs al parabrisa d’un bmw amb una rasqueta netejavidres.

La Paula tanca el moneder africà així que hi desa el canvi que li ha tornat el noiet de la gasolinera. Fica el moneder a la bossa i obre la porta del copilot. Deixa la bossa al seient i guipa la Mar, que, per la finestra, segueix el noi amb la mirada.